

kleur had ontnomen, schikte ze zich gelaten in 't gemis van Herbert's bewondering, maar deze plotselinge belangstelling, waarachter haar gespitste argwaan heimelijke schaamte ried, kwetste en vernederde haar diep.

„Je weet best dat ik niet anders dan m'n blauwe pak heb,” antwoordde ze scherp terwijl ze haastig langs hem heen naar boven liep; en daar voor den spiegel, terwijl haar telkens tranen naar de oogen drongen, trachtte ze met een jabot, een strik, haar oud-modisch, donker costuum wat op te fleuren, om eindelijk, boos en vernederd, de versiersels in hun doos terug te gooien en zich zelf te smalen, dat ze dwaas leek om zich nog op te tuigen voor dat kind....

Het huis in het Plantsoen maakte een indruk van stille voornaamheid. Tusschen de hooge heesters van de villatuinen ter weerszij, leek de smalle, klimop begroeide gevel somber; alle vensters waren met hetzelfde ondoorzichtig neteldoek volgeplooid, als om elke onbescheiden blik angstvallig te weren; en die ingetogenheid, waarbij zelfs de doffe belklank en het strak gezicht eener bejaarde dienstbode pasten, gaven Lize een gevoel van geruststelling, als van iets beters dan ze daar had verwacht.

De meid geleidde hen over den breeden smyrna looper naar boven; in het huis hing een flauwe geur van kamfer, vermengd met een kruidig spijzen aroom, door een bontgekleurd venster in het trappenhuis viel een bundel zonlicht over het portaal en blonk langs de tinnen borden en kannen, die op een oude, gebeeldhouwde kist stonden uitgestald.

In de groote, vierkante kamer heerschte schemering achter de gesloten jalouziën, en uit een der diepe stoelen rees, met bescheiden geritsel van zijden rokken, een gedaante in het zwart.

Het verraste Lize, dat mevrouw Royen rouw droeg, haar verbeelding had om Helma een sfeer van frivoliteit en vroolijkheid

geschapen en zij zag nu met een eenigszins pijnlijke verlegenheid, op een standaard vóór de porte-brisée het levensgroot portret van een bejaard heer met langen witten baard, waaromheen een krans donkergele herfstchrysanten was geschikt.

Mevrouw Royen had haar bezoekster naast zich op de sofa, Herbert in een der lage en diepe fauteuils genood; Helma, deelde zij mede, liet zich nog even verontschuldigen, ze had met haar neef — een eendaagsche gast — een partij schaak ondernomen en wilde het bijna geëindigd spel eerst voltooien.

De vleiende vriendelijkheid der zachte, als door droefheid ontfloerste stem overwon Lize's aanvankelijke stugheid, mevrouw Royen vroeg dadelijk naar het kind, waarvan zij dien zomer, in Spa, zulk een bevalig portretje had gezien; en het vrouwtje vergat haar verlegenheid, de tegenzin waarmee ze het huis betreden had, om vol moedertrotsch te vertellen van Jopie, haar teer en zorg-eischend gestelletje en uit te wijden over de vlugheid-van-geest, waarmee ze alle andere kinderen van haar leeftijd vooruit bleek. Het gesprek kabbelde tusschen de beide vrouwen; Herbert zat zwijsend met zijn hoogen hoed tusschen zijn grijsgehandschoende handen en tuurde verveeld naar de schilderijen aan den wand.

Toen klonk er geluid op het portaal; een volle sopraan zong den inzet van het Zonnelied en een diepe jongensstem zoemde mee.

„Ik vind het zoo heerlijk,” zei mevrouw Royen met haar moeden glimlach terwijl de omfloerste stem pathetisch klonk, „om te hooren, dat mijn kind vroolijk en blij is.”

Terwijl Helma binnentrad realiseerde Lize dadelijk, welk een overmaat van bekoorlijkheden haar geprikkelde verbeelding aan het meisje had toegekend. Ze was niet mooi: het blank gezicht buiten verhouding lang, de beweeglijke mond te groot, de handen — hoe graag herinnerde het vrouwtje zich Herbert's vroegere be-